

Váltás Nikonról Pentaxra: útkeresés és egy újabb lépés a minimalizmus felé

Kis személyes szeszély arról, hogy hogyan akadályozhatnak a megszokások abban, amit szeretsz, és hogy néha érdemes lassabban és megfontoltabban keresni az utad.

Sok éve már egy összcsaládi ajándékként kapott Nikon D80-at nyúzok. Járt velem fantasztikus helyeken, bulikban, stúdióban, utcán, rendezvényen. Időközben az összes lencse lecserélődött körülette. Voltak nem túl jó választások (Sigma 70-300 nem APO, Nikon 28-85), hűséges társak (Nikon 18-70, Nikon 70-210/4, Nikon 50/1.8), márpedig-jó-kell-hogy-legyen-mert-mindenki-azt-mondja erőltetések (Nikon 35-70/2.8), futó kalandok (Nikon 18-140), de a D80 maradt. Legfőképpen azért, mert az egyetlen hiányosságát - név szerint azt, hogy nem mér fényt manuális lencsékkel - tapasztalattal és némi kísérletezéssel könnyű volt áthidalni. Sosem volt szükségem többre, jobbra, gyorsabbra, több megapixelre.

Gyerekként fényképeztem, amit a természetben értem. 35mm-es fix szappantartó, ISO 100 film - nem lettek remekművek. Utána használtam egy kis, filmes zoom gépet, aminek annyira nem tett jót, hogy együtt borult velünk a Rábába a kenuból, így sokáig félretettem az egész fényképezést. Évekkel később, egy síelésnél, megézésből elkértem a szüleim akkori point-and-shoot digitálisát, hátha akad valami. Akadt. Egy finoman csillogó, fagyott, érintetlen fenyőerdő, szikrázó napsütésben^[^1]. Ez elég volt, hogy elindítson a tanulás útján: egy tanfolyammal sikerült összerendeznem a kaoszt, amiben a fotográfiai "ismereteim" zúgtak. Meg akartam tanulni jól megőrkíteni a hasonló csodákat.

A gondok akkor kezdődtek amikor, mint megannyi friss fotóst, elkapott a gépszíj, hogy na, majd én ezt csinálom komolyan és egyszer talán megélhetésből. Elkezdtem mindent fényképezni. Rendezvényeket, bulikat, embereket, helyeket - amit csak értem, persze ingyen. Gondoltam tanulok, tapasztalok - az első 10000 képed úgyis szar lesz^[^2]. Azt nem mondta senki, hogy hiába volt nagy ember Henri Cartier-Bresson, ez bullshit, és ha nem azt alkotod, amit szeretnél, menthetetlenül kiégsz.

Egy jó ideje nem változott a felszerelésem - hisz megvolt minden. Fordított obi makrózni, tele, nagylátó, Jupiter, ennek elégnek **kell** lennie. Igaz, hogy makróból kipróbáltam az összes olcsósított megoldást (kihuzat, Raynox, stb.) majd szívtam a fordítógyűrűvel, ahelyett, hogy vettem volna egy 1:1 makrólencsét. Inkább hordtam magammal 10+ kiló cuccot, ügyiselbírom alapon, mert abban benne van minden, meg mert micsoda különleges és ritka darab is az a 70-210, és mégiscsak profi lencse a 35-70. Utólag visszanezve inkább vihettem volna az 50mm-es műanyagot, nem lett volna különbség a képekben és a képek minőségében; sőt, talán rákényszerített volna szokatlan megoldásokra.

A fentiekből fakadóan volt idő, amikor biztos voltam benne, hogy a D80 marad, ezzel a felszereléssel, más már nem lesz, amíg csak működik. Alig-alig használtam és egyre inkább éreztem tehernek a fotózást, mivel csak nem sikerültek úgy a képek, ahogy akartam. Volt némi változás, amikor egy időben inkább előre elképzeltem valamit, majd vártam, kerestem, és amíg meg nem találtam, nem fényképeztem feleslegesen, de mostanában ezek a pillanatok elkerültek. *Talán nem sétálok eleget.*

Aztán elutaztunk Kínába. Pontosabban Szecsuanba, és többek között meglátogattuk a Huanglong Völgyet[黄龙的] - hóban, havas esőben és esőben. Az összes többi nap kegyes volt hozzánk, ezt kivéve. A D80 nem időjárásálló. Egyik lencsém sem időjárásálló. Többet kellett a gép védelmével foglalkoznom, mint a tájjal, a világ egyik leghíresebb és legszebb tájával, a nehezen összevadászott, profi-félprofi/ritka/ internetenagyondicsért lencsékkel, mígnem végül elraktam a gépet és inkább csodáltam a tájat. Hiába szerettem volna még rengeteg képet készíteni, gyönyörködni és képeket készíteni, nem törődve az esővel, nem lehetett, mert teljesen alkalmatlan volt erre a felszerelésem. Teljesen alkalmatlan arra, amit a leginkább élvezek és szeretek.

Ez elgondolkodtatott. Mintha az elmúlt pár évben csak megszokásból ragaszkodtam volna a lencsémhez, mert nehezem szedtem össze őket, vagy mert állítólag ritka a kora miatt jó állapotban levő, esetleg mert a neten mindenki jókat ír róla. Az utóbbi időkből, feltehetően a költözésünknek is köszönhetően, elkezdtem húzni egyfajta funkcionális minimalizmus felé: amit nem használok vagy ami nem okoz örömet, arra nincs szükségem. *Ez nem eszetlen kihajigálást jelent; a tartalékok, cserék és nyersanyagok részemről kivételt képeznek.* Ezt szem előtt tartva ideje váltani és olyan felszereléssel lenni, ami újra örömet okoz, amit újra teljesen ki tudok használni a szokások súlya nélkül. Nem profibb kell. Más kell.

Elkezdtem nézelődni, keresgélni, hogy milyen gépre is kellene váltani, hogy ne érdekeljen az eső. Nikon esetében egyetlen választásom van: a legdrágább, profi lencsék és minimum D7000, ami ugye a manuális fénymérés miatt is minimum. Nem akarok profi Nikon lencséket. Biztosan fantasztikus a minőségük, de borzasztóan drágák és rettenetesen nehezek. A 35-70 profi lencse, mégsem szerettem meg. A

D7000-ret megfogtam, megnéztem; nem kényelmes, és nem győzött meg, hogy az esőben nyugodtan használjam.

Így hát másfele kezdtem tekintgetni mígnem előkerült a Pentax K-5 IIs^[4]. 2012. októberi modell, az előző, 16Mpixeles "csúcs"-Pentax modell; kellően leesett már az ára, hogy barátságos legyen, lévén nemrég befejezték a gyártását. Vannak hozzá olcsó, könnyű, időjárásálló objektívek. Van drágák és nehézek is, azok is időjárásállóak. Meggyőző^[5] videó^[6] szólunk róla, hogy mit bír ki por és eső tekintetében, ellentétben a Nikonnal, aki soha, semmilyen konkrét adatot vagy demonstrációt nem nyújt. Gyári, üveg nélküli m42 átalakító van hozzá, mivel a Pentax régen m42-t használt, és megtartották a távolságot.

Eredetileg le is írtam ide egy listát, hogy milyen objektíveket tervezek összerakni, de rájöttem, felesleges. Ez a mondat jobban összefoglalja: kevesebb és könnyebb cucc, több kirándulás. Egy olyan felszerelés, ami illik ahhoz, amit fényképezni szeretek. Az erdőket, a tájat, a vizeket, az apró részleteket a susnyában; időjárástól függetlenül. Olyan felszerelés, amit jó használni, ami nincs útban, amit nem órákig tart összerakni - a kihuzat és fordított objektív nem terepre való. A Nikon cuccom annak az énemnek szólt, aki nem tudta, merre visz a fotós jövője. A leendő Pentax annak, aki eredetileg elkezdett és később újra elkezdett fényképezni.

Links

1. <https://petermolnar.net/photo/trees-forest-of-ice/>
2. <http://www.goodreads.com/quotes/266224-your-first-10-000-photographs-are-your-worst>
3. <https://petermolnar.net/journal/sichuan-jiuzhaigou-huanglong/>
4. <http://www.pentaxforums.com/reviews/pentax-k-5-ii-iis/introduction.html>
5. <https://www.youtube.com/watch?v=Eo61t5fH6Qw>
6. <https://www.youtube.com/watch?v=p0nFu3dm-Gc>

Írta Peter Molnar <mail@petermolnar.net>, dátum: 2014-12-13 13:42 UTC, utoljára frissítve: 2021-10-31 15:57 UTC , a publikáció eredeti elérhetősége: <https://petermolnar.net/journal/fotos-utkereses/> ; licenszfeltételek: CC-BY-4.0 .